

Η εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου στην Ιερά Μονή Κύκκου

ε κάθε λαμπρότητα και βυζαντινή μεγαλοπρέπεια εορτάστηκε και φέτος η Κοίμηση της Θεοτόκου στην Ιερά Μονή Κύκκου.

Χιλιάδες πιστών, με την ψυχή γεμάτη ελπίδα και κατάνυξη, προσέτρεξαν

στο πανορθόδοξο τούτο προσκύνημα της Ελεούσας του Κύκκου, για να αποθέσουν τη δική τους ικεσία στη Χάρη της.

Το νόημα της εορτής της ημέρας εξήρε στο κήρυγμά του ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Ταμασού και Ορεινής κ. Ησαΐας. ■

**Ο Πανιερώτατος
Μητροπολίτης μας
κ.κ. Νικηφόρος,
ενώ προσέρχεται
στο Καθολικό
της Μονής**

Στιγμιότυπο από τη θεία Λειτουργία, της οποίας προέστη ο Μητροπολίτης μας κ.κ. Νικηφόρος

Στη θεία Λειτουργία συλλειτουργός ήταν και ο Πανιερώτατος Μητροπολίτης Ταμασού και Ορεινής κ. Ησαΐας, ο οποίος και στον περιεκτικό λόγο του ανέπτυξε το νόημα της Εορτής

ΛΟΓΟΣ
ΤΟΥ ΠΑΝΙΕΡΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΤΑΜΑΣΟΥ ΚΑΙ ΟΡΕΙΝΗΣ
κ. ΗΣΑΪΑ ΚΑΤΑ ΤΗ ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΕΟΡΤΗΣ
ΤΗΣ ΚΟΙΜΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΚΥΚΚΟΥ

15 Αυγούστου 2010

«Αγνή Παρθένε Δέσποινα άχραντε Θεοτόκε, Παρθέ-
νε Μήτηρ Άνασσα, πανένδροσε τε πόκε, Κόρη σεμνή και
Άσπλε, Δέσποινα Παναγία, Αντιλαβού μου, ρύσαι με
από του πολεμίου, και κληρονόμον δείξον με Ζωής της
Αιωνίου».

Για άλλη μια φορά, Πανιερώτατε Μητροπολίτα
Κύκκου και Τηλλυρίας και πολυσεβαστέ μου Γέροντα
κ.κ. Νικηφόρε, Εκλεκτή Ομηγήυρη των Μοναστών της
Ιεράς, Βασιλικής και Σταυροπηγιακής Μονής του Κύκ-
κου, Συνεκλεκτή Σύναξη του λαού του Θεού ευλογημέ-
νη, για άλλη μια φορά λέγω η Χάρις της Υπεραγίας Δε-
σποίνης ημών Θεοτόκου, της Προστάτιδας της σεβασμί-
ας και γεραράς ημών Μονής της Ελεούσας του Κύκκου,
μάς συνεκάλεσε στο Καθολικό τούτο, για να εορτάσουμε
και να πανηγυρίσουμε την Κοίμησή της.

Για άλλη μια φορά, αξιωνόμαστε, ταπεινοί προσκυ-
νητές, να προσέλθουμε στον ιερό τούτο χώρο, τον οποίο
αγιάζει με την παρουσία του το πάνσεπτο θησαύρισμα
της Παναγίας μας, η Εικόνα της, την οποία ιστόρησε ο
ιερός ευαγγελιστής Λουκάς, για να τελέσουμε τη Θεία
Λειτουργία. Αλλά και για άλλη μια φορά, βρισκόμαστε
στο ναό αυτό, για να καταθέσουμε, από τα βάθη της ψυ-
χής μας, τους πόθους και τις ευχαριστίες μας προς την
Αειπάρθενο Κόρη της Ναζαρέτ.

Προσωπικά, με συνέχει εκ μέσης καρδιάς συγκλονι-
σμός βαθύτατος, γιατί ο Κύριος και Θεός μου, ο και Υιός
της Παρθένου Μαρίας, με τη χάρη και τη βοήθειά της, με
χειραγώγησε και οδήγησε τα βήματά μου από νεότητός
μου στη Μονή τούτη της μετανοίας μου και με αξίωσε,
«μειρακίσκος εγώ», να αναδειχθώ «εις ύψος τοσούτον»!

Αλήθεια, ποιος είναι εκείνος, ο οποίος, ενώ χρεωστεί,
όντας ευγνώμονας, δεν εκφράζει τις ευχαριστίες του
προς τον ευεργέτη του; Και ποιος είναι εκείνος, ο οποί-
ος, ενώ σώζεται, λησμονεί το σωτήρα του; Και, ακόμη,
ποιος είναι αυτός, ο οποίος, ενώ δεν έχει χρήματα, δεν
προσπαθεί να εκφράσει, έστω και με λόγια ακράτητα,
την οφειλή του προς τον προστάτη του;

Ακριβώς γι' αυτούς τους λόγους, Θεοτόκε Δέσποινα,
αποτολμώ, παρά τη μικρότητά μου, να εγκωμιάσω τα
θαυμάσιά σου, τα οποία, αναμφίβολα, υπερβαίνουν κάθε
λόγο και κάθε έννοια.

Γι' αυτό και σε παρακαλώ, Παναγία μου, να επιβλέ-
ψεις επί την ταπεινώση του δούλου σου, να υψώσεις
εμού του ταπεινού το στόμα, ο οποίος έντονα επιθυμώ
να δοξολογήσω το πρόσωπό σου, και να με αξιώσεις, στα
μέτρα των δυνάμεών μου, να διηγηθώ τον κόσμο των
θαυμασίων σου!

Συ είπες, Δέσποινά μου, όταν συνάντησες την Ελι-
σάβητ, τη συγγενή σου, μετά την επίσκεψη του Αρχαγ-
γέλου στον ταπεινό οικίσκο σου, στην πολίχνη της Να-
ζαρέτ, ότι «από του νυν μακαριούσι με πάσαι αι γενεαί»
(Λουκ. α' 48). Και γνωρίζω, Υπεραγία Θεοτόκε, ότι κα-
νένας δεν μπορεί, άξια, να μεγαλύνει το πρόσωπό σου,
αφού κανένας λόγος δεν εξαρκεί «προς ύμνον των θαυ-
μασίων σου»!

Τι, πράγματι, πρώτο να πω και τι δεύτερο να παρα-
φυλάξω; Να ανυμνήσω την επί γης ζωή και παρουσία
σου, ως Μητέρα του Υιού και Λόγου του Θεού, ή να
επικροτήσω τη ζωοκίνητό σου μετάσταση στους ουρα-
νούς και τη δόξα σου στη βασιλεία του Θεού; Και τα
δύο είναι φοβερά και φρικτά. Γιατί, όταν μετέστης των
επιγείων, πρόδηλα στους ουρανούς επέβηκες. Αλλά,
και όταν βρισκόσουν στη γη, ούτε και των ουρανίων
ήσουν άμοιρη.

Έτσι, πάντοτε ήσουν και είσαι παρούσα και στα
επίγεια και στα ουράνια. Με τη σύλληψη στα πανάγια
σπλάχνα σου του Υιού και Λόγου του Θεού, κατέστης
των ουρανίων ταγμάτων υψηλότερα. Ταυτόχρονα,
όμως, και ως Μητέρα του Θεού, και των επί γης ποιημά-
των υπερτέρα καταφάνηκες.

Τούτο είναι το εξάισιο θαύμα, αφού και τους ουρα-
νούς καλλωπίζεις, αλλά και τη γη υπερλαμπρύνεις, Πα-
ναγία μου.

Στο πρόσωπο και στο έργο σου, η έχθρα του μεσότοι-
χου, μεταξύ της γης και του ουρανού, καταλύθηκε και
μια συμφωνία και ένα αρμονικό πολίτευμα, μεταξύ αγ-
γέλων και ανθρώπων εγκαινιάστηκε και μια δοξολογία
προς τον ένα και Τριαδικό Θεό αναπέμπεται.

Έτσι, Παναγία μου Θεομήτορ, και ο ουρανός και η
γη στο πρόσωπό σου κατακοσμήθηκαν. Σύ και ωραιζεις,
και πληρώνεις τα σύμπαντα.

Πώς, λοιπόν, ήταν δυνατό να μας αφήσεις ορφανούς
με την Κοίμησή σου; Ή πώς μπορούσε να μας εγκατα-
λείψει η χάρη σου με τη μετάστασή σου; Τούτο, και ως
σκέψη ακόμη, και ταραχή μας περιποιεί, αλλά και ως
προσβολή αναφέρεται στο πρόσωπό σου.

Όταν βρισκόσουν στον κόσμο, διόλου ξένη δεν
ήσουν για τα ουράνια. Και τώρα, με τη μετάθεσή σου
στους ουρανούς, με κανένα τρόπο δεν αλλοτριώθηκες
από τους ανθρώπους. Και αυτό συμβαίνει, γιατί εσύ ανα-
δείχθηκες ο θεοχώρητος ναός του Υψίστου και κατέστης
η χώρα του Αχωρήτου. Όταν στον κόσμο αυτό επιδη-
μούσες, σύνοικος ταυτόχρονα και του Θεού υπήρχες,

Και τώρα, που από τους ανθρώπους προς τους ουρανοίς μετατίθεσαι, δίδου τον κόσμο δεν εγκαταλείπεις. Και είναι γι' αυτούς τους λόγους, για τους οποίους, όσοι μπορούν και σε ατενίζουν με τα μάτια της ψυχής τους, αυτοί και ζωογονούνται. Και όσο εντονότερα επικοινωνούν μαζί σου, τόσο πλειότερο η δική σου σκέπη χαριτώνει τη συνομιλία τους μαζί σου.

Με τον τρόπο τούτο φτάνει η φωνή μας στη δική σου αντίληψη και πληροφορούμαστε ότι συ είσαι η καταφυγή και η παραμυθία μας.

Παναγγυρίζοντας, λοιπόν, σήμερα, τη σεπτή μετάστασή σου, δίδου δεν πενθεί η ψυχή μας και καμιά θλίψη και στενοχωρία δε συνέχει την ύπαρξή μας. Νιώθουμε έντονη την παρουσία σου ανάμεσά μας. Ξέραμε πως δεν αφήνεις ορφανούς αυτούς που διέσωσες. Δεν εγκαταλείπεις αυτούς που περιμάζεψες. Σύ, Παναγία μου, ζεις στους αιώνες. Γι' αυτό και το σώμα σου υπερβαίνει τη δύναμη τη φθοράς και νικά το κράτος του θανάτου.

Είσαι, κατά τον άγιο Κύριλλο Αλεξανδρείας, το «κειμήλιον της οικουμένης». Στην Παλαιά Οικονομία, ο ψαλμωδός σε θεωρεί ως «βασιλισσαν πεποικιλμένην» και σε προσφωνεί ως «την Καλλονήν του Ιακώβ» (Ψαλμ. 46,4).

Και οι Πατέρες της Εκκλησίας μας σε δοξολογούν και σε ανυμνούν ως «το ακραιφνές της Καλλονής αυτού», γιατί το σώμα σου το παρθενικό «όλον άγιον, όλον αγνόν, όλον Θεού κατοικητήριον», κατά τον Άγιο Γερμανό Κωνσταντινουπόλεως.

Έτσι, πώς ήταν δυνατό αυτό το σώμα να κρατηθεί από τη δύναμη της φθοράς και του θανάτου; Γι' αυτό και παρέμεινε αλλότριο της χοϊκής ανάλυσης. Ο θάνατός σου, η Κοίμησή σου δηλαδή, συνεπέφερε τα ανθρώπινα στοιχεία σου προς την τέλεια της αφθαρσίας ζωή. Αποδείχθηκε το σώμα σου το υλικό ως υπερένδοξο και ζωοτελές και ακοίμητο, αφού ήταν σκευός θεοδόχο και έμψυχος ναός της του Μονογενοῦς παναγίας Θεότητος.

Επομένως, ήταν αδύνατο εσύ, η ζωή των απάντων, να κρατηθείς κεκλεισμένη στον τάφο και στα του Άδου βασίλεια.

Γι' αυτό και η σάρκα σου με την κοίμησή σου δεν γνώρισε διαφθορά, ώστε να γίνει χώμα και σκόνη, αφού εσύ διαμεσολάβησες, ώστε να καταργηθεί η φθορά και ο θάνατος που καταδυνάστευαν τον άνθρωπο.

Μετέστης από τα επίγεια προς τα ουράνια, με την Κοίμησή σου, για ένα και μόνο λόγο: για να αποδειχθεί και να βεβαιωθεί σε όλους, ακόμη και σ' αυτούς που αμφιβάλουν, ότι το μυστήριο της ενανθρώπισης του Υιού και Λόγου του Θεού αλλά και του Υιού και Θεού σου, δεν αποτελεί κατασκευάσμα φαντασίας ή μυθοπλασία. Ότι, δηλαδή, ο Κύριος και Θεός μας ήταν και πραγματικός και αληθινός άνθρωπος, αφού γεννήθηκε από σένα που είσαι πραγματικός και αληθινός άνθρωπος. Με τον τρόπο αυτό, επαληθεύεται το τέλει της θεότητας του Υιού σου, αλλά και το τέλει της ανθρωπότητάς του. Και έτσι, συνηγορείται το βέβαιο τη σωτηρίας όλων των ανθρώπων.

Έχουν, λοιπόν, όλα τα θαυμαστά γεγονότα στο πρόσωπό σου το λόγο και τη θεία σκοπιμότητά τους: και η γέννησή σου από τους ατέκνους γεννήτορές σου Ιωακείμ και Άννα, και η είσοδός σου στο ναό, και ο Ευαγγελισμός σου από τον Αρχάγγελο Γαβριήλ, και η όλη βιοτή σου κοντά στον Κύριο και Θεό μας, όπως και τώρα η Κοίμησή και Μετάστασή σου στους ουρανοίς λειτουργούν τα θεοτερπή και θεοπρεπή και σωτηριώδη σχέδια του Θεού για τον άνθρωπο.

Αλλ' όσα προς το υπέρκαλλο πρόσωπό σου κι αν σου προσφέρουμε, Υπεραγία Θεοτόκε, και ακόμη «ισαριθμούς υπέρ ψάμμον ωδάς, αν προσφερομέν σοι, ουδέν τελούμεν άξιον, ων δέδωκας ημίν».

Γι' αυτό, και συνοψίζοντας το λόγο μας, επιλέγομε: «Ουδείς θεογνωσίας ανάμεστος (πλήρης), ει μη διά σου, Θεοτόκε. Ουδείς κινδύνων ελεύθερος, ει μη διά σου Παρθενομήτητορ. Ουδείς ο λελυτρωμένος, ει μη διά σου Θεομήτορ. Ουδείς ο ελεύθεμος δώρον, ει μη διά σου Θεοχώρητε. Τίς γαρ των αμαρτωλών επί τοσούτον υπερχαίρει; Τίς των αδιορθώτων κατά τοσούτον υπεραπολογείται;».

ΠΑΝΑΓΙΑ μου, ως αδύνατοι από την φύση μας άνθρωποι στον κόσμο τούτο αμαρτήσαμε και αμαρτάνουμε πολύ. Ως κατ' εικόνα και ομοίωση του Θεού όμως δημιουργημένοι δεν μετανοούμε για τα ατοπήματα μας και έτσι οι πειρασμοί και τα πάθη, μας κατατρέχουν επιφέροντας μας πολλαπλά και πολλές φορές θανατηφόρα τραύματα.

Επειδή, λοιπόν, «εύρες χάριν παρά Θεώ» και επειδή «πολλαι μυριάδες γυναικών» υπήρχαν και συ μόνη κατέστης Κεχαριτωμένη, «ως παρρησιάν έχων πολλήν», «παρισταμένη τω θρόνω της χάριτος» της υπερουσιού Τριάδος, βοήθει και πρέσβευε διηνεκώς, Υπεραγία μου Θεοτόκε, υπέρ πάντων των ψυχικών ταλαιπωρημένων και εν καταθλίψει ευρισκομένων, υπέρ πάντων των απελπισμένων εκ των του βίου οικογενειακών αποτυχιών, των εμπειριστάτων υπο οικονομικών και πνευματικών κρίσεων, υπέρ πάντων των αδικημένων και των προσωπικώς αλλά και εθνικώς προσβεβλημένων, βοήθει και πρέσβευε Ελεούσα Κύκκώτισσα Μάνα και προστασία μας και υπέρ πάντων των εξαρτημένων και σκλαβωμένων υπο ναρκωτικών και αλκοολικών ουσιών, αλλά και πεπλανημένων και εξαρτημένων εκ της συγχρόνου διαδυσκτιακής και ηλεκτρονικής τεχνολογίας, ετι δε και υπέρ πάντων των εν ασθενείαις ευρισκομένων και υπο παθών και πειρασμών διωκωμένων συνανθρώπων μας. Έντεινε ακόμη Παρθενομήτητορ Υπεραγία Θεοτόκε ιδιαίτερος τις δεήσεις σου και υπέρ της χεμαζομένης ημών πατρίδος Κύπρου και του εμπειριστάτου λαού μας, και διαμεσολάβει προς τον Μονογενη Υιό σου και Θεό μας, όπως ανατείλουν σε όλους μας ημέρες ελευθερίας και ευημερίας,

«Την Θεία εικόνα σου ως θησαυρόν αληθή η Κύπρος κατέχουσα αγαλλομένη ψυχή βοά σοι Πανύμνητε, σκέπε ταύτην την Νήσον από πάσης ανάγκης πίστει σοι προσιούσα και πιστως εκβοάσα, χαιρε Καιχαριτωμένη Παρθένε Κυκκώτισσα».